

## ΒΟΥΛΗ.

### Συνεδρίασις τῆς Πέμπτης.

Ὅτι σήμερον ἐπρόκειτό τι σπουδαῖον ἐν τῇ Βουλῇ, πλὴν τῆς ἐξω βοῆς τὸ ὑπωπτεύσαμεν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Κουμουνδούρος εἶχεν ἀλλάξει ἐπενδύτην, ἐμελανεῖται· εἶχε καὶ παρ' αὐτῷ καθήμενον οὐχὶ τὸ γερόντιον τοῦ α' Ἀρεως· ἢ τὸν φαῖον καὶ ἐκκληκῶτα Σωτηρόπουλον, ἀλλὰ τὸν ὑπερποτ' ἐρυθρὸν ὑπουργὸν τοῦ πολέμου· σημεῖον καὶ τοῦτο τῶν καιρῶν καὶ τῆς ἐπὶ τὸ πολεμικώτερον τροπῆς τοῦ πρωθυπουργοῦ μας, ἐφ' οὗ μάτην θ' ἀνεζήσεις σήμερον καὶ τὸ σύνθηρές του ἐκεῖνο ἐπαγωγὸν μεϊδιάμα, ἀλλὰ σοβαρὸς, ψυχραῖμος, σχεδὸν βαρὺς ἐνόμιζες ὅτι ὅλην τὴν τεσσαρακοστήν μὲ τὴν κατάνυξιν καὶ τὰς μετανοίας τῆς ἑφερέν ἐπὶ τῆς νέας του ταύτης προσωπίδος.

Τὰ πάντα τέλος ἐνέφαινον ἀλλοῖαν τινὰ καὶ σοβαρὰν τὴν ὄψιν. Οὔτε θόρυβος, οὔτε παιδαρισμοί, οὔτε ἀστειότητες, οὔτε χαριεντισμοί, οὔτε χασμήματα· καὶ ὁ Δημοκρατικὸς ἡσύχαζε καὶ ὁ Μεσσηνέζης ἐγρηγόρει, καὶ ὁ Ρώμας εἰδείκνυε σημεῖα ζωῆς, καὶ ὁ Τσουτσουνατός· ἔτεινε τὸ οὖς πρὸ τοῦ ἐξηγημένου μύστακός του καὶ ὁ Οἰκονόμος συνεκοινοῦναι καὶ ὁ Χ. Νικολῆς ἵστατο ἐπὶ ποδὸς καὶ ὁ πρόεδρος ἔστριβε τὸν μύστακα καὶ ὁ Λομβάρδος ἀνέμενεν ἀτάμπακος καὶ τὸ σπουδαιότερον, οἱ ἐν τῷ θεωρεῖῳ τῶν διπλωματῶν ξένοι δὲν ἐμεϊδίων—πόσον ἀπλοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Ἄλλ' ἰδοὺ συγκίνησις ἀκαριαία ἐπὶ πᾶσι χύνεται, τὰ στόματα βωδούνται, ἡ προσοχὴ ἐντείνεται καὶ κατὰ μέσων τῶν προβεβλημένων ὧτων καὶ τῶν γουρλωμένων ὀφθαλμῶν ὁ πρωθυπουργὸς ἐκπέμπει ἀπὸ τοῦ βήματος. . . . —ἐνομίσατε ἴσως καμμίαν προκήρυξιν πολέμου; ὄχι·—ἐκπέμπει τὸν λόγον.

\*\*\*

Ἦθελῆσαμεν πρὸς στιγμὴν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἐνὸς ἐπενδύτου ἦν δυνατόν ν' ἀλλάξῃ καὶ μυαλά· ἐπιστεύσαμεν ὅτι ἦν δυνατόν ὁ Κουμουνδούρος νὰ ἦν ἄλλος παρὰ Κουμουνδούρος· ἀλλ' ὁ κ. πρωθυπουργὸς μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχωτέραν καὶ τῆς ἀέκπεσούσης τοῦ Παρασχοῦ μᾶς ἤλεγξεν ἐν τῇ εὐπιστίᾳ μας.—Δὲν πρόκειται, λέγει, οὔτε περὶ πολέμου, οὔτε περὶ ἀπειλῆς καὶ τινος παραπλησίας· ἀλλὰ θέλομεν τὸν στρατὸν ἀπλῶς γιὰ τὸ γούστό μας, γιὰ καμμιὰ παρέλασιν, γιὰ νὰ οἰκονομηθῶσι μερικά οἰκόπεδα. . . .

Καὶ εἰς ὅλ' αὐτὰ μόνον ἓνας Σωτήρης Πετιμεζᾶς ἀπῆντησε μὲ γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε θὰ ἐπιστεύομεν φκισμένην ἀπὸ πετοὶ ἀρβύλας, ἀλλ' ἦτις σήμερον πρὸ πάντων ἐφάνη ὅτι καὶ τὴν ἐπιτριβὴν τῆς γαλέτας ἤδη ἀπέβαλε καὶ εἰς τὸν ζυγὸν τῶν ἀροτήρων δὲν ὑπήχθη. Ἐν δὲ τῇ χρήσει τῶν κοινῶν τόπων καὶ τῶν ῥητορικῶν ἀποστροφῶν, Μεσολογγίου, 1821 καὶ τῶν τοιούτων τὸν ἀνεγνωρίσαμεν δόκιμον μιμητὴν τοῦ Μεσσηνέζου κατὰ τοῦτο δὲ καὶ εὐτυχέστερον, ὅτι ἐχειροκροτήθη καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν οὐχὶ ἐντελῶς ἀνοήτως.

\*\*\*

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤχθημεν κατὰ παρασάγγας

ἐγγύτερον τοῦ πετωμένου καὶ χωρὶς νὰ δώσωμεν προσοχὴν εἰς τοὺς ῥιτισμούς καὶ τὰ λακτίσματα τοῦ Λομβάρδου ἢ εἰς εὐθὺ καὶ αὐτομάτως μᾶς εἴλκυσε πρὸς τὸν Ἀλατοποηκάριον, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι εἰχομεν νὰ κάμωμε πάλιν μὲ Πετιμεζᾶν. Καὶ ὁ εἰς ἐξάδελφος δὲν ὑπελείφθη τοῦ ἄλλου ἢ κατὰ ἓνα χειροκρότημα καὶ ὀλίγον 21· μάλιστα καὶ τὸν ὑπερέβη κατὰ μίαν ἀλήθειαν, ὅταν εἶπεν ὅτι, ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀφοῦ ἀφίνει τὰ πάντα κατὰ διαλείμματα μεγάλα νὰ χαλαρῶνται ἔρχεται αἴφνης νὰ ρίψῃ τὸν δαυλὸν τῆς πυρκαϊᾶς διὰ λόγων· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ πρωτύτερον ὁ κ. πρωθυπουργὸς ὅτι τὸ ἔργον τῆς συνόδου ταύτης δὲν ἦσαν αἱ συμβάσεις, αἵτινες τὸν σύμπαντ' ἀπερρόφησαν χρόνον. Ἐν τούτοις ὁ Κουμουνδούρος βεβουλισμένος εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ λόγου του, ἀγρὸν ἠγόρασεν καὶ δὲν ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἢ διὰ νὰ ἴδῃ τὸν Τρικούπην ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ τότε, ἐξ ἀπλῆς ἀπροσεξίας βεβαίως, εἶδομεν τὸ μελανοδοχεῖόν του νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντιγεγραμμένου του λόγου, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐφάνη ὅτι ἐτάραξε τὴν πρόληψιν του ὡς προάγγελον ἐντελοῦς μουντζουρώματος.

\*\*\*

Εἴχομεν καιρὸν νὰκούσωμεν χειροκροτήματα, ἀλλὰ σήμερον πλέον θραύσις ἐγίνετο, ὁσάκις ὁ Τρικούπης ἐνέτεινε τὴν φωνήν (!). Χωρὶς τὰ ψέμματα ὅμως εἶπε καὶ μερικά, διὰ τὰ ὁποῖα χαλάλι θὰ τοῦ ἐκάναμεν ἓνα bis, ἂν δὲν ἐφοβούμεθα μὴ διαταράζωμεν τὸν ὕπνον τοῦ παρθένου πρᾶξιδου μας. Ἰδίως κατὰ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου του, ὅτε καὶ τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν ἦν πλήρες, ἐν ᾧ καὶ δύο βλάχισσαι, ἦν ὁλος πῦρ καὶ κεραυνὸς κατὰ τῆς φαλακρᾶς κεφαλῆς τῶν κυβερνώντων.

Καὶ ἡ βουλὴ καὶ τὰ κροατήρια θερμῶς ἐχειροκρότησαν τὸν ἀναβιώσαντα ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶδομεν φανατικώτατον κουμουνδουρικὸν κρυπτόμενον ὀπισθεν τῶν στύλων ἵνα μὴ φωραθῇ χειροκροτῶν.

Εἰς ὅλα ταῦτα ὁ Κουμουνδούρος τετριμμένος, ὡς πάντοτε, φόβος, ἄριστος, παλιλλόγος ἐτερέτισεν ὀλίγην μετριοφροσύνην, ὀλίγην σύνεσιν, ὀλίγην φρόνησιν καὶ πολὺν βῆχα, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἐλάμβανεν ἐκάστοτε ἀπὸ τὸν Σεχιώτην ἢ τὸν Καρδαρᾶν ἓνα δυὸ μπράβο.

Τὸ ἄκρον δ' ἄκρον τῆς ἀηδίας ἦν νὰ βλέπῃς τὸν Παπαλαχανόπουλον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν συζήτησιν, νὰ ὁμιλήσῃ περὶ στρατείας καὶ πολέμου· καὶ τί νομίζετε; εἰς ὅλα ἔχει ἐπισήμους πληροφορίας, ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον, βεβαίως.

Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς καὶ ὁ πᾶτρων αὐτοῦ μάτην καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν λάρυγγα ἐταλαιπώρησαν, τὸ ἀναίσθητον ἀκροατήριον δὲν τοὺς ἐχειροκρότησε, δὲν τοὺς ἐστεφάνωσεν· ἔδωκαν καιρὸν ὅμως εἰς τὸν Λομβάρδον νὰ κτενίσῃ τὸν μύστακά του, εἰς τὸν Οἰκονόμου ν' ἀναθεωρήσῃ κἀνὲν ἄλλον ἰδιόρρυθμόν του νομοσχέδιον καὶ εἰς τὴν ὅλην βουλὴν νὰ καπνίσῃ ἓνα δυὸ τσιγάρα εἰς τὰ παρασκηνία.

Καὶ τέλος πάντων ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν, ἢ ἓνα μεγάλο ποῦφ, μεθ' ὃ ἡ μὲν βουλή μετέβη εἰς τὰς Ὀλυμπίας ἀνασκαφὰς πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διπλῶν ἀρχαιοτήτων, ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων νὰ πάρωμε τὸν ἀέρα μας.

Νάτος.